

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobců: **a) Y. R.**, narozen X., státní příslušnost Tuniská republika, t. č. neznámého pobytu, zastoupen opatrovníkem Mgr. Tomášem Pavlokem, advokátem, se sídlem Pod Pekárnami 245/10, 190 00 Praha 9, **b) E. P. (dříve R.)**, bytem S., P., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2013, č. j. MV-136804-3/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. Řízení se ve vztahu k žalobkyni b) **z a s t a v u j e**.
- II. Žaloba se ve vztahu k žalobci a) **z a m í t á**.
- III. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se společnou žalobou domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2013, č. j. MV-136804-3/SO/sen-2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 10. 2012, č. j. OAM-15154-28/PP-2011, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žádost žalobce a) o povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobci namítli, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze zopakoval argumentaci správního orgánu prvního stupně a odvolala se na pouhé konstatování, že žalobci naplnili

několik znaků uvedených v čl. 35 směrnice č. 2004/38 ES, aniž však svá tvrzení řádně odůvodnil. Své rozhodnutí podle žalobců žalovaný opřel pouze o konstatování, že existují rozpory ve výpovědích žalobců a je mezi nimi velký věkový rozdíl.

Žalobci uvedli, že uzavřeli manželství dne 9. 9. 2011 v K. v Tunisku. Tráví spolu většinu volného času a dobře si rozumí. Jejich vzájemný vztah je hluboký a citový. Manželství uzavřeli po zralém uvážení a mají se rádi a chtějí žít jako manželé spolu v České republice, nikoliv odděleně každý v jiné zemi. Nemohou proto souhlasit se závěrem žalovaného, že jejich manželství je pouze formálním svazkem. Pokud se jedná o rozpory v jejich výpovědích před správním orgánem prvního stupně, podle žalobců se správní orgány zaměřily pouze na rozcházející se výpovědi a nevzaly v úvahu to, že některé dny a chvíle si každý pamatuje jinak, může je jinak vnímat a také popsat. V tomto ohledu žalobci vytýkají žalovanému nesprávné hodnocení důkazů. Žalobci tedy namítají, že správní orgán prvního stupně i žalovaný vyšel z nesprávně zjištěného skutkového stavu ohledně jejich manželského soužití. Za těchto okolností navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobkyně b) podáním ze dne 29. 10. 2013 vzala žalobu zpět. Proto soud výrokem ad I. tohoto rozsudku řízení ve vztahu k žalobkyni b) podle § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v rámci řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu správní orgán prvního stupně prověřoval v souladu s § 167 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, zda manželství se státním občanem České republiky, jehož uzavřením se účastník řízení ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) a odst. 4 zákona o pobytu cizinců stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebylo uzavřeno s cílem obejít právní předpisy v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území České republiky a získání oprávnění k pobytu. Po posouzení veškerých relevantních důkazů, zejména po přihlédnutí ke skutečnostem uvedeným v protokolech sepsaných s účastníky řízení a po výsledku šetření, dospěl správní orgán k závěru, že jedním z hlavních záměrů účastníků bylo účelové nastolení stavu, který by umožňoval žalobci a) vydat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Žalobci se totiž ve svých výpovědích neshodli ani v zásadních okolnostech, jako seznámení, uzavření sňatku, průběhu svatebního dne, trávení Vánoc, Silvestra, a ani soboty a neděle bezprostředně předcházející sepsání protokolu o jejich výpovědích. Žalobci rovněž neměli znalosti o osobních a rodinných poměrech partnera.

Námítky uvedené v žalobě jsou podle žalovaného irelevantní, neboť v běžném partnerském vztahu o sobě partneři nezískávají informace pouze formou otázek a odpovědí, otázky správního orgánu se týkaly situací, které oba manželé prožili, resp. měli je prožít společně. Mohli je tedy sice popsat individuálně, ale v případě funkčního svazku by měla být v zásadě shodná odpověď. V případě žalobců však jejich popisy takových společně zažitých situací byly zásadně rozdílné. Otázky kladené správním orgánem byly zcela určité, týkaly se běžných věcí společného života.

Ze správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 5. 12. 2011 podal žalobce a) žádost o povolení k přechodnému pobytu dle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců, přičemž jako účel pobytu uvedl sloučení pobytu s manželkou, žalobkyní b).

Dne 30. 5. 2012 se ke správnímu orgánu dostavili oba žalobci, přičemž s nimi byly sepsány protokoly o výsledku dle ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce a) uvedl, že se jmenuje Y. R., narodil se X. v Tunisu v E., má střední vzdělání, dále studoval soukromě turismus, v Tunisu pracoval u svého otce, kterému pomáhal s nákupem a prodejem aut, též se živil i prodejem cementu. K manželce uvedl, že se jmenuje E. R., dříve P., narodila se X. ve S.. Uvedl, že jeho manželka byla vdova, nevěděl, jaké má jeho manželka vzdělání. Dále uvedl, že jeho manželka moc nepracuje, že pracuje pro nějakou firmu s masem dva dny v týdnu, buď uklízí, nebo dává na plastové talíře salámy, chlebičky. Žalobce dále mimo jiné uvedl, že je mezi ním a jeho manželkou věkový rozdíl 33 a půl let.

K okolnostem seznámení žalobce uvedl, že manželka v roce 2010 byla v Tunisu jednou, v srpnu, byla tam měsíc, bydlela v hotelu T.. V roce 2011 byla manželka v Tunisu třikrát, poprvé v dubnu nebo v květnu, kdy měla kvůli vízu rezervaci v hotelu, ale již v něm nebydlela, protože bydlela se žalobcem v bytě jeho sestry. V Tunisu byla měsíc a půl a přijela sama s Exim tours. Při druhém pobytu v roce 2011, o němž žalobce nebyl schopen říci bližší časový údaj, žalobkyně měla přijet sama s doklady k sňatku, přijela na 20 dní, opět měla kvůli vízu rezervaci v hotelu, ale bydlela se žalobcem v bytě jeho sestry. Potřetí v roce 2011 manželka žalobce, dle jeho slov, přijela kolem 20. 8., přijela sama na měsíc. S manželkou se seznámil v srpnu roku 2010 - uvedl, že jeho sestra N. pracuje jako animátor v hotelu T., poprvé se s manželkou seznámil u jeho sestry v bytě, neboť jeho sestra byla po práci s manželkou na procházce, chodili na procházky často. Žalobce uvedl, že ke své sestře přišel asi v 19 hodin a jeho sestra mu představila svojí kamarádku E., uvedl, že s ní nemluvil česky, od manželky dostal arabsko-český slovníček nebo knížku. V ten večer šli poté všichni společně do restaurace na večeři, k jídlu měli špagety. Poté ještě jednou navštívil svou sestru a jeho manželka tam opět byla, poté se začal s manželkou vídat, chodili na pláži, vídali se v hotelu, chodili spolu na kávu, vyměnili si telefonní čísla a začali si telefonovat, při společném rozhovoru po telefonu četl české fráze z knížky. Když se s manželkou seznámili, byli pouze kamarádi, až při druhém setkání začal být jejich vztah vážnější. Když manželka odjela, zůstali v kontaktu přes telefon nebo skype, předtím, než odjela, se domluvili, že manželka bude za ním do Tunisu jezdit. Následně žalobkyně do Tunisu přijela v dubnu roku 2011, měla rezervaci v hotelu, ale už byli domluveni, že budou bydlet v bytě sestry žalobce. V tu dobu s manželkou žalobce komunikoval přes slovník, česko-arabskou knížku, a dále pomocí rukou a nohou. Během pobytu chodili s manželkou do restaurací, k moři, navštívili hlavní město - český konzulát, protože se šli zeptat, co potřebují k uzavření manželství. Pobyt hradili společně. O svatbě se začali bavit během pobytu žalobkyně v Tunisu, měli se více rádi a tak žalobce navrhl svatbu, neboť v té době ani předtím neměl žádnou přítelkyni. Žalobkyně poté odjela do České republiky s tím, že si zařídí doklady ke svatbě. Po odjezdu žalobkyně z Tunisu žalobce pracoval s cementem a s auty. Žalobkyně opět do Tunisu přijela, ale žalobce nevěděl, kdy přesně to bylo, přijela asi zase na měsíc, veškeré letenky si hradila sama. Opět bydleli u jeho sestry v bytě, chodili k moři, na kávu. Když žalobkyně tentokrát přijela do Tunisu, měla již s sebou všechny doklady ke svatbě, resp. jeden doklad jí chyběl, tak se pro něj vrátila do České republiky.

Ohledně svatby žalobce uvedl, že na třetí návštěvu přijela žalobkyně v srpnu r. 2011, sama si zařídila a zaplatila letenku a rezervaci v hotelu. Na svatbě byli již domluveni, den před svatbou odjeli k matce žalobce a zůstali tam týden, v tom týdnu pak byla svatba, a to dne 9. 9. 2011. Žalobce připravil jídlo a vše spojené se svatbou. Ke svatbě žalobkyně potřebovala doklady, které si přivezla, v Tunisu již žádné doklady nevyřizovala, pouze si obstarala lékařskou prohlídku. Když žalobkyni požádal o ruku, žalobce nevěděl. Uvedl, že to bylo v

autě, když řídil a s manželkou jezdili, projížděli se a bavili se o tom, bylo to na cestě mezi M. a K.. Neměl připravený žádný dárek. Žalobkyně mu na nabídku neodpověděla hned, přemýšlela o tom a po dvou týdnech souhlasila. Během té doby, co žalobkyně přemýšlela o sňatku, mluvila po telefonu se svou matkou, s bratry I. a P. a dále se svojí dcerou E., se kterou se radila a která jí řekla, že s tím nemá problém. Rodina žalobce se svatbou neměla žádný problém, neboť žalobkyně nepije alkohol.

Svatba se konala 9. 9. 2011 v K. na matrice a poté doma v E. u matky žalobce. Svatební den začal ráno kolem sedmé hodiny, poté si s manželkou dali kávu, nasnídali se a odjeli na prohlídku k lékaři a od lékaře jeli na matriku, obřad byl na úřadě kolem 13 hodiny. Poté se žalobce opravil a uvedl, že od lékaře šli s manželkou do obchodu, kde měla manželka zamluvené šaty, tam se oblékla a poté šli na matriku. Žalobce uvedl, že na obřadu měli s manželkou prstýnky, které kupovala manželka v České republice, a žalobce pak svůj prstýnec manželce zaplatil. Manželka měla na sobě dlouhé bílé šaty jako každá nevěsta v Tunisu, šaty si manželka v Tunisu půjčila, za půjčení šatů zaplatil žalobce. Sám žalobce měl na sobě tmavé džíný a bílou košili s proužkem. Svatební hostina byla doma, připravovala ji rodina a žalobce ji zaplatil - k jídlu měli kuskus, jehněčí, sladkosti, k pití pepsí colu. Na hostině byla jeho rodina a kamarádi, celkem asi 30 hostů. Z rodiny manželky na svatbě nikdo nebyl, protože nechtěli navštívit Tunis a neměli čas.

Podle žalobce má manželka dvě děti, syna V., kterého nezná, a dceru E.. Žalobce uvedl, že s dcerou manželky běžně komunikuje, pořád spolu mluví, navzájem se navštěvují od příjezdu žalobce na území ČR a jejich vztah je velmi dobrý od samého začátku. S dcerou manželky E. se seznámil po příjezdu do České republiky v bytě, který měla pronajatý ve stejném domě. Dcera E. má syna M.. Podle žalobce děti a vnoučata manželky reagovali na jejich svatbu dobře, nebyl žádný problém, uvedl, že občas hlídá M., hrají spolu hry na počítači.

Žalobce dále uvedl, že před svatbou s manželkou nemluvili o tom, že by se chtěl dostat do Evropy, uvedl, že v Evropě má hodně příbuzných, s manželkou mají v plánu žít v České republice i v Tunisu, ale spíše více v Tunisu, protože kdyby žili v Tunisu, tak by žalobce pracoval a manželka by nemusela.

Na dotaz, jaký dárek dal manželce k jejím narozeninám, žalobce uvedl, že manželka byla v Tunisu, narozeniny neslavili, ale manželce dal parfém. Sám od manželky ke svým narozeninám nedostal žádný dárek, protože nebyl v České republice a Arabové narozeniny neslaví. Když přijel do ČR, od manželky dostal hodně dárků, ale k narozeninám to nebylo - dostal zapalovač, řetízek s přívěškem E., sprchový gel, šampón, parfém, krémy.

S manželkou pořád někam chodí, rádi chodí na šlapadla na Vltavu, v restauraci byli naposledy týden před sepsáním protokolu o výsledku, byla to arabská restaurace, nový podnik Dubaj club v Ondříčkově ulici, která je od nich od domu 20 metrů, k jídlu měli kuskus s jehněčím a manželka měla jehněčí s rýží. Žalobce uvedl, že kouří hnědé Davidoff, které stojí 88 Kč.

Na Vánoce byli sami doma, přišla dcera manželky s vnukem M., dne 25. 12. 2011 byli s manželkou na vánočních trzích na náměstí Jiřího z Poděbrad a poté byli doma. Vánoční stromeček měli malý, umělý, zdobila jej manželka, na stromečku byla barevná světla, barevné ozdoby, k štedrovecerní večeři měli rybu s bramborem, dort a ovoce. Manželce dal jako vánoční dárek manikúru, od manželky dostal tričko, slipy, zapalovač a svíčku. Na Silvestra

byli s manželkou, kamarádkou z Tunisu a s jejím manželem v Havana klubu ve Školské ulici od 23:30 do 04:00 hodin. Tuniská kamarádka s manželem přijeli kolem 16. hodiny k nim domů, kde pobývali až do 23 hodin a pak jeli do Havana klubu.

K poslednímu víkend, před sepsáním protokolu o výsledku, žalobce uvedl, že v sobotu byli s manželkou doma, ráno vstali 10. a 11. hodinou, k snídani měli klobásu s houskou, poté se osprchovali a dívali se na arabský seriál „Osud“ v arabštině, na dva díly asi od 13 hodiny do 19 hodin. Pak se najedli - žalobce měl klobásu a manželka zeleninu se sýry, poté se opět dívali na internet na tuniský pořad a pak šli spát. V neděli byli doma, vstávali kolem 10. hodiny, žalobce potom asi kolem 11. či 12. hodiny odešel do Dubaj klubu kouřit šišu, doma nejd. Manželka za ním přišla asi kolem 13. hodiny, společně v Dubaj klubu zůstali asi do 15. či 16. hodiny, poté šli domů. Doma nedělali nic, kolem 20. hodiny mluvil s bratrem po skypu a manželka odešla pro gyros, přinesla dva, které žalobce snědl. Podle žalobce má manželka cukrovku, a proto jí housky a saláty. K večeri v den před sepsáním protokolu měli klobásu s omeletou tažin, žalobce připravoval klobásu a manželka tažin, manželka večerela chléb, máslo a zeleninu.

Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení sepsaného dle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobkyně uvedla, že se narodila X v L. K., vystudovala výuční obor jako spojový manipulátor, stálou práci nemá, protože je již v důchodu, pracuje pouze brigádně jako účetní v řeznictví. Její manžel se jmenuje R. Y., narodil se X. v E., v Tunisu, má asi základní vzdělání, v Tunisu pracoval s otcem, soukromě podnikali, vozili cement a měli auta, dále spolu v Alžírsku pracovali na plynovodu. Když se s manželem seznámila, vozil cement, bydlel u rodičů doma se svými 4 sourozenci, jedna sestra bydlí v M.. Žalobkyně uvedla, že je mezi ní a manželem 30letý věkový rozdíl.

Do Tunisu jezdila s cestovní kanceláří Exim tours, pokaždé v Tunisu byla v průměru 3 týdny sama, bydlela vždy v hotelu, teprve až při poslední návštěvě bydlela u manžela doma. V roce 2008 byla v Tunisu jednou, v roce 2009 byla v Tunisu v hotelu T. dvakrát, v roce 2010 dvakrát, poprvé v hotelu T. v květnu - červnu, kdy se seznámila s manželem, a podruhé na podzim, v říjnu v hotelu M. B. na 3 týdny. Poslední 4 dny nahlásila v hotelu, že již v hotelu nebude, uvedla, že s manželem a jeho sestrou odjela k nim domů do E., bydlela u nich doma a seznámila se s rodinou manžela.

S manželem se seznámila v květnu nebo červnu roku 2010 v M., kde byla na 3 týdny na dovolené v hotelu T. Sestra jejího manžela N. pracovala v hotelu jako animátorka, seznámily se spolu v roce 2009, komunikovaly spolu česko - arabsky. Když měla N. volno, chodily spolu na kávu, na procházky. V květnu nebo červnu 2010 přišel za N. do hotelu její bratr (žalobce) a N. jí ho představila, bylo to v hotelové recepci - hale. Bylo to náhodné setkání. Protože N. byla v práci, šla se se žalobcem projít na pláž. Mezi sebou mluvili česko-arabsky, protože manžel uměl trochu česky od svých kamarádů z M.. Ode dne seznámení se s manželem setkávala každý den, tlumočila jim sestra N. a její přítel. Manžel jí ukázal M., jezdili spolu na výlety autem, chodili na kávu, na pláž. Manžela brala jako kamaráda a tak to také zůstalo až do jejího odjezdu z Tunisu. Po odjezdu z Tunisu si s manželem občas zavolali, někdy si poslali sms, jejich vztah byl pouze kamarádský s tím, že manžel se ptal, jestli do Tunisu opět přijede, dále jí řekl, že ji má rád. Žalobkyně manželovi nevěřila, a proto mu řekla, že si o tom promluví, až přijede. Do Tunisu poté přijela v říjnu 2010 na 15 dnů, bydlela v hotelu M. B., manžel na ni čekal na letišti a do hotelu ji odvezl. Ubytovala se v hotelu, její manžel v té době nepracoval, proto se mohli vidět každý den, chodili na pláž, do restaurací, kaváren, kdy útratu platil vždy manžel. Poslední čtyři dny dovolené strávila u rodiny manžela

v E.. Manžela v té době začínala mít ráda, jejich kamarádský vztah se začal vyvíjet ve vztah hlubší. Při této dovolené v Tunisu o svatbě nepadlo ani slovo. Následně se vrátila zpět do České republiky, s manželem zůstali v kontaktu přes krátké sms asi 2-3x týdně. U manžela doma není signál na internet, tak s manželem mohli být v kontaktu pouze přes sms zprávy, přes skype spolu nekomunikovali. Následně se do Tunisu vrátila v květnu nebo červnu 2011 asi na měsíc, koupila si pouze letenku a vízum, s sebou si vzala kopii rodného listu, úmrtního listu bývalého manžela, a to proto, že jí manžel po telefonu v lednu řekl, že by se mohli vzít. Tyto doklady ale neplatily, protože nebyly zlegalizované. Při této návštěvě Tunisu bydlela s manželem v apartmánu, který platili napůl, jídlo platil manžel. V tu dobu se jejich vztah prohloubil, každý den chodili na pláž, manžel vařil tuniská jídla. Při této její dovolené začal manžel mluvit o svatbě. O ruku byla manželem požádána v kavárně u večere, kdy jí manžel řekl lámanou češtinou „Budeš moje manželka?“. Na to nic neřekla, protože ji to zarazilo, manžel ale o svatbě začal znovu mluvit doma. Říkala mu, že je starší a on jí řekl, že chce starší ženu a že jeho rodiče souhlasí. Dostala zlatý řetizek s přívěskem ruky s tím, že než odjela z Tunisu do České republiky, tak řekla manželovi ano. Společně jeli na českou ambasádu v Tunisu, aby zjistili, jaké doklady budou potřebovat ke sňatku. Domluvili se, že svatba bude, až přijede příště, na podzim 2011. Veškeré doklady potřebné k sňatku si žalobkyně sháněla sama. S manželem zůstali v kontaktu přes telefon. Následně přijela v září 2011, termín svatby vybíral manžel sám. Manžel neříkal, že by chtěl odjet do Evropy.

Svatba proběhla dne 9. 9. 2011 v K. na matrice, veškeré doklady ke svatbě odevzdal manžel na matrice, žádný jiný doklad ke svatbě v Tunisu již zařizovat nemusela. Ve svatební den vstávali asi v 6 hodin, mezi 7. a 8. hodinou odjeli s manželem do K., protože obřad byl naplánovaný na 9. hodinu, ale posunul se na 10. hodinu. Samotný obřad trval hodinu, po obřadu šli v K. do restaurace na oběd s rodinou manžela, kdy si všichni dali stejné jídlo, a to hranolky s kuřetem a k tomu nealkoholické nápoje. Neměli žádné zákusky. Po obědě jeli k rodině manžela domů. Den po svatbě s manželem opět odjeli do M.. Oslava se nekonala, protože ji žalobkyně nechtěla. Na svatbě bylo 6 lidí. Žalobkyně měla na sobě bílý kostým se sukni, dlouhou sukni a bílou halenku, který si přivezla z České republiky, svatební kytici měla malou, vybrali ji a napůl zaplatili s manželem. Manžel měl na sobě oblek tmavošedé barvy - sako a kalhoty, bílou košili bez kravaty. S manželem společně vybrali v K. prstýnky, které manžel zaplatil, jsou zlaté. Svým dětem - dceři a synovi - před sňatkem sdělila, že se bude vdávat, moc s tím nesouhlasili, ale že jim řekla, že je to její život. Uvedla, že dcera nevěděla, že se v září 2011 vdala, řekla jí to, až když se vrátila po svatbě z Tunisu.

Dcera E. je vdaná, má syna M. a žije v P., ve stejném domě jako žalobkyně a její manžel. Syn se jmenuje V., má syna J., žije v Praze. Její dcera manžela poznala asi 3 týdny po jeho příjezdu do Čech, když dcera přišla za ní domů. Žalobkyně uvedla, že se svým synem nekomunikuje, dcera E. přijala její sňatek dobře, s tím, že jí řekla, že je to její život. Manžel nehlídá vnuka M., ale znají se, spolu občas hrají hry na počítači.

Podle žalobkyně by s manželem mohli žít v Tunisu, ale v České republice má lepší lékařskou péči.

K dotazu správního orgánu, zda oslavili s manželem její narozeniny a zda dostala od manžela nějaký dárek, žalobkyně uvedla, že její narozeniny neslavili, protože nebyli spolu, a letošní narozeniny teprve bude mít. S manželem rovněž neslavili jeho narozeniny, jako dárek dostal mobilní telefon, když přiletěl do České republiky, žádný jiný dárek manželovi nedala.

S manželem byla na výletě dvakrát ve S., do společnosti s manželem nechodí, protože nemůže. S manželem nechodí do restaurací, protože manžel vaří doma, v restauraci byli asi před 3 - 4 týdny, v arabské restauraci, která je v ulici, kde bydlí. V restauraci byli s jeho příbuzným, který přijel se svou německou manželkou a dítětem. Muži měli k jídlu jehněčí a ženy měly kuřecí maso a hranolky. Manžel je kuřák, kouří červené Davidoff, které stojí 77 Kč.

Na vánoční svátky byli s manželem v P., slavili české Vánoce, doma byli sami dva a nikdo u nich na návštěvě nebyl. Doma měli živý stromeček, malou jedličku, který spolu s manželem koupili, byl ozdoben do oranžova a měli na něm elektrické barevné blikající žárovky. K večeři, kterou připravila žalobkyně, měli bramborový salát, kapra a šampaňské, dále měli vánočku, cukroví, ovoce a ořísky. Jako dárek dostala od manžela dva parfémy, a manželovi dala 2 trička, ponožky a žiletku na holení. Na Silvestra byli s manželem celý den sami, k večeři měli pečené kuře a brambory, k pití nealkoholické nápoje. S manželem se šli kolem 21. hodiny projít, o půlnoci si připili vínem. O vánočních svátcích u nich doma nikdo na návštěvě nebyl, nebyla na návštěvě ani dcera E., protože byla na horách.

Poslední sobotu před sepsáním protokolu o výsledku s manželem strávili doma, protože jí nebylo dobře, celý den proležela a prospala. Manžel uvařil tuniské jídlo, ale žalobkyně ho nejedla, namazala si housku s máslem a zeleninu. Dále uvedla, že její manžel byl celý den doma, byl na počítači. K večeři měla jogurt a její manžel měl klobásu, dále uvedla, že si šla lehnout do obývacího pokoje, aby ji manžel nerušil, a tam již zůstala spát až do rána. V neděli už jí bylo lépe, uvařila oběd - kuře a brambory, manžel byl mezitím na počítači, poté společně poobědvali, manžel umyl nádobí a šel si lehnout, paní R. se dívala na pohádku. Kolem 15. hodiny se šli s manželem projít po Žižkově, domů přišli kolem 16. – 17. hodiny, poté dojedli kuře k večeři. Paní R. uvedla, že si večer četla, manžel se díval na arabské filmy v arabštině na notebooku, paní R. uvedla, že šla spát kolem 21 hodiny s tím, že neví, v kolik hodin šel spát manžel.

Na dotaz, co měli s manželem den před sepsáním protokolu o výsledku k večeři a kdo ji připravil, paní R. uvedla, že k večeři nic neměli, protože přišla dříve z práce z důvodu, že jí nebylo dobře, a tak šla hned spát. Manžel také nevečeřel.

Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce a) o povolení přechodného pobytu konstatoval, že manželství mezi žalobci bylo s přihlédnutím k obsahu výpovědi žalobců uzavřeno pouze s úmyslem obejít právní předpisy v oblasti povolování vstupu a pobytu cizinců a získat tak povolení k přechodnému pobytu na území. Při podání žádosti žadatel sice předložil oddací list, který dokládá, že uzavřel manželství zákonem předepsaným způsobem, motivací k uzavření manželství však byla zjevně snaha získat tímto způsobem povolení k pobytu, což je v přímém rozporu s cílem manželství jako trvalého společenství ženy a muže, založeného zákonem stanoveným způsobem, jehož hlavním společenským cílem je založení rodiny a řádná výchova dětí. Správní orgán s odkazem na usnesení Rady (ES) ze dne 4. 12. 1997 uvedl, že okolnosti, které mohou být důvodem pro domněnku, že manželství je manželstvím účelovým, jsou zejména skutečnosti, že se manželské soužití nedodrhuje, manželé se nepodílejí přiměřeně na povinnostech vyplývajících z manželství, manželé uvádějí rozporuplné osobní údaje, nebo jiné údaje, které se jich týkají, manželé nemluví jazykem sobě srozumitelným. Tato domněnka se může opírat o informace vyplývající mimo jiné i z prohlášení dotyčných osob nebo třetích stran, či z informací získaných z provedených šetření či zjištění. Skutečnost, že se v případě žadatele jedná o obcházení zákona s cílem získat povolení k pobytu, je podle správního orgánu prvního stupně

potvrzena zejména zásadními rozpory ve výpovědích obou účastníků správního řízení. Oba účastníci řízení se neshodli v otázkách týkajících se znalosti vzájemných osobních a rodinných poměrů, znalosti poměrů rodinných příslušníků navzájem, okolnosti samotného seznámení, v otázkách návštěv manželky žadatele v Tunisu, v otázkách okolností uzavření manželství, dále ze sepsaných protokolů o výsledku účastníků řízení vyplynuly značné rozpory týkající se samotného svatebního dne, v otázkách trávení Vánoc, Silvestra, účastníci řízení se dále neshodli ani v otázce, jak trávili poslední sobotu a neděli před sepsáním samotného protokolu o výsledku účastníků řízení, či co měli k večeri den před sepsáním protokolu. Tyto rozpory potvrzují, že manželství žadatele není svazkem funkčním a jako takové nemůže být důvodem pro udělení povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Žalobci proti tomuto rozhodnutí podali odvolání, v němž uvedli v podstatě shodné námitky jako v žalobě. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvedl shodnou argumentaci jako ve vyjádření k žalobě.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcích bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců má svůj předobraz v článku 35 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, Úř. věst. L 158, 30. 4. 2004, s. 77 - 123, zvláštní vydání v českém jazyce: Kapitola 05, Svazek 05, s. 46 - 61. Podle tohoto článku mohou členské státy přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v člancích 30 a 31. Podle článku 28 odůvodnění směrnice by členské státy měly mít možnost přijmout potřebná opatření k ochraně před zneužíváním práv nebo podvodu, a zejména před účelovými manželstvími nebo jakoukoliv jinou formou vztahů uzavíraných výlučně za účelem získání práva na volný pohyb a pobyt. Soudní dvůr potvrdil právo členských států přijmout taková opatření v souvislosti s účelovými sňatky v rozsudku velkého senátu ze dne 25. 7. 2008 ve věci C-127/08 Metock, Sb. rozh. s. I-06241, bod 75). Přitom již před přijetím předmětné směrnice konstatoval, že fingoaná manželství uzavřená s cílem obejít ustanovení týkající se vstupu a pobytu státních příslušníků třetích států je třeba považovat za zneužití práva (rozsudek ze dne 23. 9. 2003 ve věci C-109/01 Akrich, Recueil s. I-09607, bod 57).

Z textu směrnice, jejího odůvodnění i z výkladu Soudního dvora je zřejmé, že proces zjišťování existence účelového manželství a následně odepření pobytového oprávnění je plně v režii členských států za předpokladu dodržení procesních záruk uvedených ve směrnici. Evropské právo zde nedává konkrétní vodítko pro posuzování účelovosti sňatku. Inspirovat se

nicméně lze rezolucí Rady ze dne 4. 12. 1997 o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství, Úř. věst. C 382, 16. 12. 1997, s. 1 - 3. Tato rezoluce vychází jak z respektu k právu uzavřít manželství a právu na respektování rodinného života, tak z vědomí, že účelové sňatky představují nástroj obcházení pravidel vstupu a pobytu příslušníků třetích zemí na území členských států EU. Tato rezoluce definuje ve svém článku 1 „účelový sňatek“ („a marriage of convenience“) jako „sňatek uzavřený mezi občanem členského státu nebo občanem třetí země legálně usazeným ve členském státě a občanem třetí země pouze s účelem obejití pravidel vstupu a pobytu občanů třetí země a získání povolení nebo oprávnění k pobytu pro občana třetí země.“ Rezoluce uvádí v článku 2 faktory, které mohou vést k závěru o účelovém manželství: není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu prvé schůzky; manželé nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců.

Z interpretovaného ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců plyne, že účelové manželství bude takové, které manželé uzavřeli za účelem obejití zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Toto pojetí plně odpovídá výše uvedené směrnici i citované rezoluci Rady. Na správních orgánech pak leží, aby v řízení tento účel a cíl manželství prokázaly.

Žalobci v této souvislosti odkazují na pojetí institutu manželství v předpisech soukromého práva (konkrétně v zákoně č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů, který byl účinný v době rozhodování správních orgánů o žádosti žalobce) s tím, že soužití definované v § 18 zákona o rodině povinnostmi žít spolu, být si věrni, vzájemně respektovat svoji důstojnost, pomáhat si, společně pečovat o děti a vytvářet zdravé rodinné prostředí, je v jejich případě naplněno. Tato skutečnost, i kdyby sama o sobě byla pravdivá, však podle Městského soudu v Praze není z hlediska aplikace zákona o pobytu cizinců nijak relevantní. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43, i manželství uzavřené výlučně s cílem obejít zákon o pobytu cizinců a získat pobytové oprávnění na území České republiky bude z hlediska soukromého práva nepochybně existující a platné. Na takové manželství budou tedy plně aplikovatelné veškeré další normy včetně vzniku společného jmění manželů a podmínek zániku manželství. Z hlediska veřejného - konkrétně cizineckého - práva však platí, že jestliže příslušný správní orgán zjistí, že manželství bylo uzavřeno účelově s cílem obejít zákon č. 326/1999 Sb. a získat pobytové oprávnění, bude dán důvod k zamítnutí příslušné žádosti. Veřejné právo totiž nahlíží na manželství autonomně podle svých norem a není vázáno vymezením či nevymezením jeho účelu normami práva soukromého. Tento vztah je ostatně výslovně inkorporován v § 1 odst. 1 věta druhá nového občanského zákoníku: uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku připustil, že to neznamená, že by správní orgán měl při posuzování účelového manželství zcela odhlédnout od jeho obecně předpokládaného účelu či poslání. Naopak skutečnost, že se posuzované manželství vymyká celospolečenskému vnímání tohoto institutu, případně i zachyceného v normách soukromého práva, může být též důležitou indicií naznačující možné obcházení zákona o pobytu cizinců. Podle Nejvyššího správního soudu je však třeba odmítnout tezi, že vyhovuje-li manželství účelu vymezenému normami soukromého práva, nelze jej již označit za účelové ve smyslu zákona o pobytu cizinců.

Prokazování účelovosti manželství podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bude, jak vyplývá i z § 169 odst. 3 téhož zákona a z citované rezoluce Rady, nutně založeno na zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a jejich následný život.

Obecně lze souhlasit s názorem žalobců, že míra uchování různých událostí života může být, resp. pravidelně bývá, u různých lidí účastných týchž událostí různá. Neznamená to však, že by bylo možné jako normální projev této selektivity a individuálnosti paměti posoudit situaci, kdy manželé popisují zcela zásadní a určující, případně zcela nedávne události jejich společného života zásadně různě v nikoliv nevýznamných podrobnostech. Snad by bylo lze akceptovat různost výpovědí žalobců co do skutečnosti, kdy a kolikrát žalobkyně navštívila Tunis, resp. jak se žalobci poprvé seznámili. Pokud však žalobci nebyli schopni popsat shodně ani průběh okamžiku, kdy měla být žalobkyně požádána o ruku, průběh svatebního dne, a to dokonce v tak určujících okolnostech, jako kdy se konal obřad, co mu předcházelo, co měli žalobci na sobě, jak proběhla svatební oslava apod., jde o rozpory zcela zásadní, které již naplňují nepochybně faktor pravidelně vedoucí k závěru o účelovosti manželství dle výše zmíněné rezoluce Rady, a to, že manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu prvé schůzky. Stejně tak je možné ve shodě se správními orgány poukázat na zásadní diskrepanci i v dalších líčeních žalobců, tedy co kdo dostal při jakých příležitostech za dárky, jak tráví společně svůj volný čas, jak strávili vánoční svátky a Silvestr či dokonce víkend bezprostředně předcházející jejich výslechu. Tyto diskrepance jsou zřejmé z výše uvedené rekapitulace obsahu správního spisu, přičemž lze pouze konstatovat, že líčení žalobců se ohledně těchto událostí neshodovala ani v základních obrysech.

Za těchto okolností nelze souhlasit s námitkou žalobců, že by závěr správního orgánu o tom, že manželství žalobců nelze považovat za standardní manželství, jak je celospolečensky vnímáno, byl pouhou spekulací opřenu o z kontextu vytržené jednotlivé nesouhlasící výpovědi žalobců v margináliích. Míra odlišnosti výpovědí žalobců naopak byla natolik zásadní, že závěr žalovaného i správního orgánu prvního stupně podle názoru Městského soudu prvního stupně o účelové povaze sňatku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byl na místě.

Proto soud shledal žalobu nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce a) nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Přiznané osvobození od soudních poplatků kdykoliv soud za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Přiznané osvobození se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti (§ 36 odst. 3 poslední věta o.s.ř.).

V Praze dne 18. srpna 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová